

Стефанъ Караджа

ОРГАНЪ НА ДОБРУДЖАНСКИТЕ МЛАДЕЖКИ ОРГАНИЗАЦИИ „СТЕФАНЪ КАРАДЖА“ ВЪ БЪЛГАРИЯ
Редакторъ: БОРИСЪ ЧЕРНЕВЪ

Излиза два пжти въ месеца.
Годишенъ абонаментъ:
за членове 20 лева, нечленове 25 лева.
Отдѣленъ брой 1 левъ.
Редакция ул. „Ник. Николаевичъ“ № 19
Секретариатъ: ул. „Приморска“ № 15

Напраздни усилия

Днесъ и вчера вестниците предадоха новини отъ Добруджа за нови цинцарски нападения и издевателства, за нови побоища, за нови золуми надъ беззащитното българско население въ тоя оробенъ край.

Новината не е отъ тия, които биха ни изумили, нито пъкъ е сензационна, защото за българина въ Добруджа това е най-обикновенитъ събития, случващи се по десетки на денъ. Нищо чудно въ рва, цинцаринъ да срещне българинъ на улицата или въ полето и най-безцеремонно да му пререже главата, или пъкъ да му нападне жилището и да погуба честта на семейството му. А да му ограби снопитъ отъ нивата, воловетъ въ колата, или пъкъ да го изгони отъ къщата му и се настани въ нея като въ собствената такава, това е тъй обикновено, че безъ стеснение може да сравни съ обичайното „добъръ денъ“ и вчерашната новина за нови побоища не е нѣщо повече.

За отбелязване е обаче, че това става въ единъ моментъ, когато почти всички политици отъ най-големъ величина и съ най-големъ свѣтвна известностъ полагатъ неимоверни усилия да създадатъ една атмосфера на търпимостъ и добри приятелски отношения на балканитъ, а именно между България и нейнитъ съеди, сиречъ между България и Ромъния. Тъкмо въ този моментъ се зачуватъ

писъци и ридания отъ страната която е била и ще бжде причина, за да не може да се установятъ приятелски отношения между двата съседски народа. Впрочемъ между България и Ромъния немогатъ и да се очакватъ подобни отношения, до като последната не признае тамъ гдето трѣбва, че заграби Добруджа по най-мошенически начинъ и че рано или късно тази провинция ще отиде тамъ гдето е била отъ вѣкове.

Ето защо, безъ стеснение може да се каже на тия голѣми дипломати, че напраздни имъ сж усилията да помирятъ два съседни народа, единиятъ отъ които дължи толкова много на другия и ще му се издължи тогава, когато Добруджа се върне пакъ къмъ онова отечество отъ което е отнета и на което принадлежи. Чакъ следъ това може да се мисли и приказва за добри приятелски отношения. До тогава обаче, въпрѣки всѣкидневнитъ кланета на българитъ въ Добруджа, въпрѣки всѣкидневнитъ цинцарски золуми, въпрѣки най-после усилията на свѣтвовни дипломати и политици, днешнитъ отношения не могатъ да бждатъ други, освенъ враждебни.

Добруджа е била българска и такава ще бжде, ако не днесъ то утре и не ще остане навѣки колония на дивашкитъ цинцарски банди, които я превърнаха отъ истински рай на скръбно пепелище.

Ив. Златевъ

За Добрудна вече заговориха

Известниятъ кореспондентъ на западъ и наши вестници, г. Л. Немановъ, неавна обиколи централна и източна Европа, за да се информира непосредствено върху създаденото положение следъ подписването на лондонскитъ пактве. Следъ кореспонденцитъ си отъстрия, Унгрия и една за вътрешното положение въ Ромъния, той помѣства въ последния новоститъ отъ 22 м. м. нова кореспонденция за външната политика на нашата северна съседка. Въ тая кореспонденция г. Немановъ, като отбелязва, какви сж плановѣ на г. Тителеску, като е подписалъ пакта за нападение съ Русия — да отложи въпроса за Бесарабия и разреши отдѣлнитъ стни въпроси — спира се върху ромъната политика спрямо България.

„Тукъ ние встъпваме — пише г. Немановъ — въ областта на една смѣла и бопитна инициатива на ромъниятъ въ външнитъ работи. Споредъ токоето ми казваха, Тителеску отдавна ималъ идеята да се опита да разреши прититъ въпроси между ромънитъ и тѣхитъ съседи. Следъ назначаването му за министъръ на външнитъ работи, Тителеску имаше намѣрение да тръгне по нията на най-големата съпротива и се опита да се споразумѣе преди нко съ унгарцитъ, но Будапеща се за твърде взискателна и несговорчива поради това, ромъниятъ министъръ на външнитъ работи реши да се рне къмъ България. Презъ време на ето пребиваване въ Лондонъ Тителеску посети по своя инициатива председателя на Народното събрание г. Ал. инювъ, съ когото той има продълтеленъ разговоръ.

„Околякото ми е известно, сжщността този разговоръ се свежда до следното: „Ако България — заявилъ Тителеску на Малинова — иска да се домогне ведна пълна и всестранна ревизия на иския договоръ, то това означава на. Нито Ромъния, нито Югославия се съгласяятъ на такава ревизия, ако дори би ги заплашило съ война. България е готова да се задоволи една поправка („ретуширане“) на границитъ, то за това би могло да се пори“. Но това, което главно и напълновнователно интересува българското ителство и общественото мнение — не е поправка на границитъ, а гиране националнитъ права на българското население въ съседнитъ страни зването му отъ денационализация. Тази почва на защита и гаранция националнитъ права на българското

малцинство би могло да се постигне споразумение. За това Тителеску намекналъ на Малинова, че той е готовъ да отиде въ София за преговори съ българското правителство.

Малиновъ отговорилъ на Тителеску, че той сега не е нито глава, нито членъ на правителството и поради това не може нищо да каже, но разбира се, ще уведоми отговорнитъ фактори на българската политика за своята беседа съ ромъния министъръ на външнитъ работи.

Въ края на юлий Мушановъ покани Тителеску, чрезъ ромъния пълномощенъ министъръ въ София, г. Стойка, да отиде въ София.

Ромъния министъръ на външнитъ работи ще отиде въ София на 12 септември и ще престои 3 дни въ столицата на България.

Разбира се, азъ не зная точно съдържанието на ония предложения, които Тителеску въ съгласие съ краля и бждещиятъ министъръ-председателъ Дука, възнамѣрява да направи на България, но доколкото ми е известно, работата се касае: първо, за пълното прекратяване на колонизацията на Добруджа съ куцовласи отъ Македония; второ, за откъряване на български училища и гимназии не само въ градоветъ на Добруджа и Бесарабия, но и въ селата съ преобладаващо българско население; трето, за настаняване на български свещеници въ българскитъ села и най-после, отъ много добъръ източникъ, азъ узнахъ, че ромънското правителство ще се съгласи и на една поправка на границата, т. е. ще се съгласи да отстъпи на България пограничната ивица въ Добруджа южно отъ Тутраканъ и до Балчикъ (безъ този градъ), но съ включване на града Добричъ. Това е приблизително една четвъртъ отъ оная територия, която бѣ отнета на България отъ Ромъния презъ 1913 год. Ако работата се касаеше само за споразумение между България и Ромъния, то възможно е, че то би могло да се осъществи. Но, свързана съ много тѣсенъ съюзъ съ Югославия, Ромъния може да действа само въ съгласие и единение съ своята съюзница. Поради това, споразумението между България и Ромъния предварително се обуславя и отъ споразумѣние между България и Югославия.

Плати абонамента си, за да дадешъ възможностъ да живѣе и крепне будната съвестъ на млада Добруджа.

МЛАДИТЪ

Тѣ носятъ тежкия кръстъ на една трагична съдба.

Израстватъ подъ знака на племенната разпокъсаностъ, неприласкани отъ надеждата, че носителитъ на демократизъмъ въ съвременното общество желаятъ да утвърдятъ справедливостта, чрезъ което единствено ще се осъществи истинското благоденствие и благополучие. Укрепватъ въ тревожната политическа атмосфера, всрѣдъ която неизвестността за утрешнитъ съдбини на свѣта и родината потиска духа въ неговия устремъ къмъ красота и добротворство. Живѣятъ съ конвулсивната мисль, че отвѣдъ телени мрежи, вълчи ями и гранични бѣли камъни изнемогатъ въ робия кръвни братя, на които сж отнети най-елементарнитъ човѣшки права и свободи, които сж подложени на варварски истъпления и нечувани инквизиции, защото не могатъ да притѣпятъ съзнанието си за народността принадлежностъ, носятъ въ гърдитъ си чуждо по-тежнени на поробителитъ сърдце и искатъ да бждатъ свободни — членове на едно хуманно човѣчество.

Въ сърдцето на младитъ е заседнала огнена мжка. Всѣки денъ стенанията и веститъ за ужаса въ поробенитъ български покрайнини, които долитатъ и които съ болка се отекватъ въ печата, увеличаватъ тази мжка. И заедно съ мжката по голготскитъ изпитания на поробенитъ расте и съчувствието. Расте сжщо и не-

вѣрата въ доброжелателството на победителитъ.

Прокудената младежъ бѣше авангардъ въ борбата за свобода. Младитъ и сега се вдъхновяватъ отъ българскитъ племенни идеали. Упоритостта и самоотверженността, които влагатъ въ борбата, сж най-добритъ доказателства, че решително желаятъ да спратъ притѣпна на агресивнитъ домогвания и варварскитъ посегателства на поробителитъ. Трѣбва да се подчертае, че единодействието и единомислието срѣдъ младитъ отъ различнитъ поробени български покрайнини винаги сж доминирали. Тѣ и днесъ създаватъ сцепление въ редовѣтъ на младия народностенъ фронтъ.

Това, което заслужава да се отбележи като радостенъ фактъ въ живота на следвоенна България, е явно проявеното желание отъ младежта на свободното царство да съдействува на младитъ прокуденици въ борбата за съхранение на българщината отвѣдъ изкуственитъ граници и за извоюване на права и свободи за поробенитъ. Проявеното вече съдействие и братското внимание отдавна се очакваше, дори се търсѣше отъ прокудената младежъ. Тя много пжти е декларира, че не отблъсва участието на младитъ отъ свободна България въ борбата за освобождение на поробенитъ български.

Богданъ Страхиловъ

Единъ приятелъ на Добрудна

На 20 августъ т. г. въ Варна пристигна идящъ отъ София депутата отъ френската камара, подпредседателъ и дългогодишенъ секретаръ на френската лига за правата на човѣка и гражданина г. Анри Герню, придруженъ отъ професоръ В. Ганевъ, секретаря на Съюза „Добруджа“ Печо Господиновъ и виднитъ добруджански деятели Д-ръ Ив. Пенаковъ и Трифонъ Трифоновъ.

Следъ закриване конгреса на радикалната антанта въ София, въ който той бѣше единъ отъ представителитъ на френската радикална партия г. Герню е пожелалъ да споходи добруджанската граница и да влѣзе въ личенъ контактъ съ добруджанската бежания.

На гарата се бѣха стекли единъ внушителенъ брой добруджанци, македонци и тракийци. Добруджански девойки облечени въ живописни добруджански носии поднесоха на госта цвѣтя, а г. Д-ръ Ст. Мартевъ го приветствува на френски съ „добре дошълъ“.

Следъ едночасова почивка г. Герню, придруженъ отъ г. г. проф. Ганевъ, Д-ръ Пенаковъ, Тр. Трифоновъ, Асп. Айдемирски, председателя на варненското д-во „Добруджа“ Маринъ Ташевъ, председателката на варн. женско дружество г-жа Чобанова, младежкия секретаръ Ив. Ц. Ханджиевъ, председателя на варненската младежка организация М. Манолювъ и др. посети границата при с. Климентово. Тукъ г. Герню биде осветленъ върху живота на българитъ отъ двѣтъ страни на границата. Следъ една снимка направена на самата гранична линия, г. Герню и придружаващитъ го бѣха поканени на обѣдъ въ къщата на кмета.

Презъ време на обѣда, въ отговоръ на приветствията, които му сж направиха, г. Герню съ една поразяваща прямота и искреностъ, говори за правото на всѣки народъ да бжде свободенъ и независимъ. Той заяви, че ще работи съ всички сили за разрешаване на добруджанския въпросъ въ духа на справедливостта.

Сжщия денъ въ 6 ч. сл. об. въ Лѣтния

Общински Театъръ г. Герню изнесе сказка върху „Целитъ и дейността на лигата за правата на човѣка и гражданина“. Салона бѣше събралъ многобройни слушатели, които изслушаха съ особено внимание твърде интересната речъ на голѣмия борецъ за лични и народностни правдини.

Вечерта въ морското казино на г. Герню биде даденъ банкетъ. Тукъ той направи изявления, които бѣха една изненада за всички присѣтствувачи. Г. Герню недвумисленно заяви, че Добруджа трѣбва да получи свободата си, която ще бжде резултатъ на усилията, преди всичко на добруджанци, подпомогнати отъ приятелитъ на демокрацията. Той декларира, че се поставя въ пълна услуга на справедлива кауза на добруджанци.

Като се има предъ видъ, че г. Герню е виденъ депутатъ, членъ на комисията по външнитъ работи при френския парламентъ и известенъ общественъ деецъ, трѣбва да се отдаде на изявленията му значението което иматъ.

Сърбитъ плачатъ надъ чундъ гробъ

Вземайки поводъ отъ изявленията които Анри Герню, френски депутатъ, направи въ Варна на 20 т. м. върху Добруджа и добруджанския въпрѣсъ, къмъ която г. Герню изрази особенни симпатии, бѣлградския в-къ „Политика“ пише следното: „Безспорно е, че малко(!) сериознитъ думи на г. Герню не могатъ да иматъ практическо значение. Г-нъ Тителеску заяви неотдавна, че само една война би могла да измени границата на Добруджа и ако г-нъ Герню, знаейки това, обещава все пакъ на българитъ да работи за нейното освобождение, това означава, че г. Герню като представител на лигата за правата на човѣка и гражданина, обещава да работи за предизвикването на нова война и ще работи, прочее, въ свършено противоположна на целитъ на лигата посока“.

Въ модното мънко ателие „ЕЛЕГАНТЪ“

на АТАНАСЪ ДИМИТРОВЪ ул. „Царъ Борисъ“ и „Воденъ“ се изработватъ най-модерни костюми, пардесюта и балтони. Сжщото ателие разполага съ тъмни десени отъ най-добри качества. Работа бърза и акуратна.

Въ Ромъния се гаврятъ съ българския трицветъ

Нападението надъ българските студенти въ Добричъ. Ромънски шовинисти беснѣятъ

Въ връзка съ звѣркия побой нанесенъ на български студенти въ Добричъ отъ ромънски студенти, по наши сведения при нападението сж участвували и ромънски офицери.

Извършеното въ Добричъ нападение надъ български студенти би могло да бже отминато, ако бѣше резултатъ на случайно спрѣчкване. Добричкото нападение, обаче става знаменателно, ако се постави въ рамките на новата противобългарска политика, въ която е вмѣнато напоследѣкъ ромънското студентство въ Добруджа.

Нападението бѣ оповестено отъ двата главни шовинистични букурещки вестници „Универсул“ и „Календарул“, съ една почти идентична кореспонденция, изпратена имъ отъ Кюстенджа. Съобщаваше се тамъ, че студентитъ сж отпразвили до добричкия префектъ едно изложение, въ което формулираватъ нѣколко искания противъ българитъ. Има между тѣзи искания нѣкои, които сж характерни за онова, което се насажда противъ българитъ въ Добруджа:

Иска се да се премахне българскиятъ популяренъ университетъ отъ Добричъ — „огнище на ириденитизмъ“. Иска се да не се разрешава издаването на „ириденитски органъ“, „Единство“, забраненъ отъ правителството“. Иска се забраняване „ириденитски манифестации“, които ставали по поводъ празнуването на „Св. Кирилъ и Методи“. Иска се да се забрани влизането на български спортни дружества и екскурзии, които имали за целъ да подържатъ „постоянната връзка между ириденититъ отъ България и Ромъния“. Иска се да се забрани носенето на български студентски шапки и значки.

Изложението завършва съ предупреждение, което съдържа въ себе си едно заплашване и едно твърде ценно признание: ако исканията не бждатъ удовлетворени, студентството се заканва да реагира, защото... „законно е възмущението на ромънското студентство, когато вижда политиката на саботиране ромънизма въ южна Добруджа, която следъ двадесетъ годишна окупация все още има български видъ, и шовинистичния духъ на умраза и на реваншъ, плува злокобно, процвѣтвява, расте и обещава да вземе едно опасно за въ бждеще развитие“.

Нѣколко деня по-късно „Универсул“ (20.8.933) на три колони описва какъ „българската ириденит революционизира Добруджа“ — „съ цинизма на престъпниците и съ омразата на шовинистичния фанатизмъ“. И той настоява да не се допускатъ екскурзии, които българитъ използвали съ ириденитски и ревизионистични цели, както сж успѣли дори и предъ самия г. Ерио да представятъ Ромъния като „бастионъ на варварството и на тиранията и като най-дивашка потисница на българска Добруджа“.

Всички тия писания и деяния, които претендиратъ да атакуватъ българския „ириденитизмъ и шовинизмъ“, влизатъ въ една обща програма, начертана отъ конгреса на ромънските студенти, състоялъ се въ Кюстенджа между 8 и 10 августъ т. г. Мнозина измежду ораторитъ сж произнесли тамъ остри речи противъ българитъ, а двама представятъ подробни доклади върху „ромънизиранието на южна Добруджа“ и върху „колониизирането на южна Добруджа“. Тѣ предлагатъ „спасителни мѣрки“ противъ българската опасност, искатъ изключването на българитъ отъ всѣкакви длъжности, отнемане на българитъ избирателнитъ имъ права за 10—15 г., образждането имъ отъ ромънски заселища и дори размѣна на населението. Стенографическите дебати на тоя конгресъ на утрешнитъ ръководители на ромънската общественост биха представявали твърде цененъ документъ за освѣдомяване европейското общественое мнение.

Ще преведемъ една резолюция, гласувана отъ конгреса на студентитъ ромъни отъ Добруджа, която резюмира какво настроение владѣе тамъ.

За „ромънизиранието и колониизирането на южна Добруджа“, отъ което се чувствувало такава голѣма нужда, студентството на либерална, толерантна и почитатна договоритъ Ромъния, предлага следнитъ мѣрки:

а) премѣстване въ старото кралство на всички учители и чиновници отъ български произходъ, намиращи се въ Добруджа;

б) „Нумерусъ нулусъ“ за малцинствата при назначаване на длъжности въ южна Добруджа (т. е. изключването имъ отъ достѣпъ до длъжности) и „нумерусъ клаузузъ“ въ гимназиитъ и университетата, съразмѣрно съ населението;

в) строгъ контролъ за прекратяване срамното зрелище на ириденитизма амѣннатъ въ българските училища; строги изпити за признаване училищнитъ дипломи на българските ученици при постѣпване въ ромънски училища;

г) ученици свършили български гимназии, които следватъ въ странство, да не могатъ да упражнятъ професията си 10 години;

д) увеличение заплатитъ на ромънски учители и чиновници въ Добруджа, за да вършатъ дѣло на ромънизиранието, безъ материално да подпадатъ подъ влиянието на българитъ;

е) размѣна на населението между България и Ромъния, като единствено срдство за ромънизиранието на южна Добруджа;

ж) да се образуватъ вериги отъ ромънски села, съ ромъни и куцовласи, които да разпокъсатъ българитъ;

з) премахване на българския „Народенъ университетъ“ отъ Добричъ;

и) създаване на единъ комитетъ, който постоянно да се занимава съ защита на ромънските интереси въ южна Добруджа.

Станалото въ Добричъ стѣлкновение, при което ромънски студенти сж грубо нападнали на улицата български студенти, влиза въ програмата, гласувана отъ студентския конгресъ и съставлява едно начало въ прилагането й. Това начало, обаче, е въ пълно противоречие съ договора за малцинствата, съ непрестанно проповѣдваната политика на културно сближение между българитъ и ромънитъ и съ очакваното политическо сближение, затова следва да бже строго порицано. Нека се надѣваме, че ромънските власти ще взематъ съответнитъ мѣрки, за да се тури край на едно ново изостряне на отношенията въ Добруджа.

Има плячката застрашава хищникъ?

Годината 1919 бѣ щастлива изненада за държавитъ познати подъ името „победителки“, защото тя имъ поднесе голѣма и тѣста плячка. Но щастие е преходно, — казватъ старитъ хора. И наистина щастие почва да се изплъзва отъ тѣхнитъ ръце. Щастливцитъ вече се усъмняватъ и се боятъ отъ своето щастие.

Високо и гръмогласно възвестената формула на Pacta sunt servanda — въ свѣщенството на които договори сами почнаха да се съмняватъ и, тѣхнитъ гузни съвести усърдно затърсиха успокоителни срдства и мѣрки. И ги съзрѣха въ пактове за стабилизиране, узаконяване на безаконието и неправдата. Валерианъ за голѣмитъ кжсове територия, неспомняема за тѣхнитъ алчни търбуси, четиридесетъ милионнитъ микроби — роби, които непрестанно ги разяждатъ отъ вътре и спѣватъ правилното функциониране на кржвообращението въ тѣхнитъ неестествено увеличени тѣлеса.

Разколникътъ — ревизионизмътъ трѣбва да бже сломенъ и обезвреденъ.

Дипломатията заработи. Първа „сполука“ — четиристранниятъ пактъ — разбيرانъ и тълкуванъ различно. За французитъ е заглушаване на „смутителъ на мира и спокойствието“, а за осемнадесетъ милионна възраждаща се Германия — недвусмисленъ и категориченъ възгласъ „ревизия, ревизия и изправяне на една вжпиюща неправда, за да не бже кжсно“.

Като резултатъ отъ различното свирене на едно и сжщо „парче“, гузнитъ дипломатически съвести се запретнаха къмъ търсенето на новъ лѣкъ. И го открия въ пакта за ненападение между Съветска Русия и съседитъ й. Обаче, въпрѣки тѣзи „външни“ срдства, болникътъ не престава да се гърчи въ конвулсии, — погълнатитъ хапове сж неспомняеми. И Д-ръ Титулеску, следъ дълги консулти, решава да даде на болника „очистително“.

Балкански пактъ за ненападение... Каква удачна рецепта. Ще се успѣе ли? Не ще ли бже неэффектно лѣкарство за безнадеждния болникъ? И нима ние можемъ да бждемъ това лѣкарство?...

Caveant consules!

Борисъ Д. Поповъ

печатница Новини

Къмъ дѣлова борба

Непрестанно ние четемъ, както въ в. „Добруджа“, така и въ в. „Стефанъ Караджа“, че трѣбва да правимъ жертви за свободата на златна Добруджа. И колжото пѣти да ни навѣстватъ разни дейци изъ добруджанското движение, все сжщата пѣсенъ се пѣе: — „Добруджанци трѣбва да бждатъ готови да дадатъ своята данъ къмъ освободителното движение на своето поробено отечество. Трѣбва да бждатъ готови да жертвуватъ“...

Отъ като сжществува добруджанската освободителна борба, сж се изминали вече двадесетъ години. Двадесетъ години се пѣе все една и сжща пѣсенъ. И като се изключи само 1924 г., когато имаше една по-активна дейност, останалитъ години се изминаха само въ бъртвежи и декларации, безъ да се налучка цака на борбата, за да може тая борба да бже резултатна.

Свобода на поробенъ народъ не може да се получи, безъ да не се водятъ крѣпави борби. Може ли нѣкой да ми каже кое племе, кой народъ е получилъ своята свобода безъ да не е имало проливане на кръвъ?

И тогава, когато ние ще говоримъ за освободително движение, ще трѣбва преди всичко да си създадемъ представа въ какво именно ще се състои борбата на това освободително движение.

Казватъ, че когато Господъ е създалъ земята и създалъ човѣка, далъ му умъ и за разлика отъ животнитъ, дарилъ го е и съ разумъ. Но изглежда, че човѣчеството е получило като подарѣкъ и лукавщината — едно да се пише и говори — друго да се върши. Че е така, всѣки ще се увѣри: има мирни договори по които се даватъ права и свободи на малцинствата, а то всичко това излиза, че е една лукавщина, едно приспиване на поробенитъ народи.

Когато не може да се гарантира мирния животъ на поробения народъ, когато последния се тероризира и прогонва отъ роднитъ му стрѣхи, когато се граби и убива отъ неговитъ тирани, кой е този, който ще оспори правото на тоя потиснатъ народъ да дири своитъ права и свободи по пѣтица по които неговия разумъ му продиктува?

Добруджанци ще трѣбва да разбератъ едно: — тѣ ще трѣбва да излжатъ изъ собствената си срдѣ герои, които да поведатъ юнашка борба за спиране тиранията на ромънската държава надъ нашия поробенъ роденъ край. Нищо не значи, че днесъ Ромъния е съ голѣми граници, че смѣта себе си за велика държава. Днесъ нейнитъ устои сж погнили, отколжото преди Балканската война. Днесъ ромънската държава може да бже разклатена и отъ най-малкия отпоръ, който може да и бже направенъ отъ една солидна революционна организация.

Ще могатъ ли добруджанци да излжатъ такива герои измежду себе си? Ще могатъ ли добруджанци чрезъ своята голгота да създадатъ възкресението на свободата на златна Добруджа?..

Въ това именно се състои разковничето за разрешение на добруджанския въпросъ.

Ангатовъ

ОРГАНИЗАЦИОНЕНЪ ЖИВОТЪ

Учредителниятъ конгресъ на Съюза на Добруджанскитъ Младежки Организаци „Стефанъ Караджа“ въ България щѣ заседава на 4 и 5 ноември т. г. въ гр. Разградъ.

М. С. ще разпрати въ установениятъ отъ устава срокъ специално окржжно съ подробни сведения за дневния редъ на конгреса.

Започнато е изработването на проекта за новъ уставъ на съюза.

Секретарията започна да издава младежкия органъ в. „Ст. Караджа“ съ цената на голѣми усилия, но съ твърдото убеждение за неговата необходимостъ за правилното развитие на добруджанското младежко движение. Желанието и стремжѣтъ сж били, щото вестника да стане трибуна, отъ която смѣло и непоколебимо да се отстояватъ правата на поробенитъ ни сънародници и да се бранятъ позицитъ на българизма въ Добруджа.

Безъ да считаме че сме отговорили напълно и безпогрѣшно на това призвание, ний сме длъжни да отбележимъ, че вестникътъ се посреща много добре за което свидетелствуватъ множество лични и писменни насържението които получаваме.

Предъ видъ настѣпването на благоприятния за работа сезонъ и приближаване конгреса М. С. обръща внима-

ИЗЪ ХАЙДУШКА СВИРКА

1.

Ниви, добруджански ниви,
залюлѣйте буйни гриви,
буйни гриви, все ятаци,
все ятаци на юнаци!...

Пушка ли пукне
кжса картинка,
пуста влахинка
дава устата,
викне, та хукне:
— „Аулю татъ!...“

Горо льо делиорманска,
пълна си съ войска душманска
Зашуми, за бунтъ запѣй ми
знаме хайдушко развѣй ми
Стига тѣдѣва
„одринка“ малка
или бухалка,
пусти нандарми
хукнатъ щѣтъ съ връвѣ
— „Аулю доамни!...“

Ехъ небо, нивя — простори
мила наша бащиния!...
Кой за тебе не ще се бори
противъ черна тирания?

Рошава чета
отъ башъ комити,
здравѣ, набити,
бродятъ по двама:
Нонна ще шета —
— „Аулю мамъ!...“

Г. Казанджиев

Български националенъ албумъ за пощенски марки

Следъ като Международната Цариска Конференция и Санъ-Стефанския референъ договоръ опредѣлиха размѣна истинската Българска снага, отъ гавъ тѣ останаха два неупорими мента въ подкрепа на българската национална кауза. Отъ тогава споредъ бата на отдѣлнитъ области, мла българска администрация пушаше съ корени и като реаленъ изразъ на нитѣ международни актове, на пощенска администрация намираще въ бавното и спокойно поставяне клеймото си върху българскитъ пощенски марки — гдето и да се намираха нитѣ гишета — ще съгради трети, щенъ аргументъ при уясняване прѣта на българската национална кауза: таквава клейма се поставяха въ Бабадакъ, Силистра, Кюстенджа, Доб Балчикъ, Одринъ, Люле-Бургазъ, Агачъ, Гюмурджина, Солунъ, Драма, вала, Сересъ, Зайчаръ, Нишъ, В Пиротъ, Битоля, Охридъ, Скопие, лепъ и пр. Не сж ли сжщитъ тѣзи дове, чието българско население освободено отъ разни господства храбрата българска войска?

Не се ли е извършило всичко тоя границитъ на цѣлокупна България?

Да се систематизира всичко това единъ националенъ български албумъ пощенски марки, изискваше се съ нето му да излѣзе изъ ржцетъ на вешо лице. И действително тия дни лѣзе отдавна очаквания албумъ. Отпечатанъ на луксозна хартия и е тавенъ отъ дългогодишния експертъ г. П. В. Караивановъ. Тамъ сж систематизирани освенъ марки на княжеството (царството), още и източно-румънски, южно-български, както и тѣзи то сж били въ движение въ Добри Македония, Тракия, Моравия.

Отъ предговора на албума се ви че авторътъ ще издаде и каталогъ сжщитъ марки съ ценитъ за нови и щожени кжсове.

Като сърадваме г. Караивановъ за тихъ и неуморимъ труженикъ въ лето на филателистиката, позволимъ си да препорѣчаме на Добруджанта младежъ настоящия националенъ български албумъ за пощенски марки.

Г. П. Аджаджиев

нието на настоятелствата на М. С. засилжтъ организационната си дейностъ като насочатъ усилията си главно на неорганизиранитъ млади добруджанци.

Тѣзи дни по пощата се разпѣчатъ квитанции. Умоляваме абонаментъ да се издѣлжватъ при първо предаване на квитанцитъ, за да не се обременява и безъ това малкия абонаментъ съ лишни разноски.

Нека да се има предъ видъ, че въ г. 8 броя съ 22 страници, то толкова броеве съ 16 страници.

Съобщаваме на абонаментитъ в. „Стефанъ Караджа“ че тия отъ които изплатятъ абонамента си въ времето отъ 1 септември до 1 ноември ще получатъ даромъ брошурата „Гювденски обрѣгъ“ отъ добруджанецъ Анг. Ат. Кадиновъ.